

чувствували спокойни и сигурни. Ето защо между Търново и Котловината винаги е имало най-тесни връзки. Градътъ чрезъ котловината се е попълвалъ всѣкога отъ балканското население и съ това е поемалъ нови сили, подмладявалъ и засилвалъ гражданството. Отъ друга страна и планинскитѣ жители винаги имали нужда отъ градското производство, отъ администрация, отъ правосъдие, просвѣта, широка опитностъ и мъдростъ. Търговията, сродяванията, сътрудничеството въ всички времена между града, котловината и Балкана сж съществували. Имало е безкраенъ вървежъ на преселници отъ селата въ града и обратно — отъ града въ селата. Могатъ да се посочатъ родове, изселени отъ града и забѣгнали въ недостъпнитѣ планински осои, и следъ 300 — 400 години потомцитѣ имъ се завръщали пакъ въ града. Тѣй се обяснява сеитбата на безброй планински колиби и махали, които носятъ собствени имена: Бояновци, Бранковци, Бѣлчевци, Дечковци, Тодоровци, Добревци, Горни Болѣрци, Долни Болѣрци и т. н.

За примѣръ ще преведемъ единъ старъ родъ.

Въ Търново презъ 1491 г. (забелязано въ стара турска книга) билъ подгоненъ отъ турцитѣ нѣкой непокоренъ и смѣлъ българинъ, когото турцитѣ наричали *Кара Добри*. Гонениятъ избѣгалъ чакъ на връхъ Стара планина, заселилъ се въ недостъпната мѣстностъ Дрънта — забилъ колъ и съградилъ за домочадието си селце, наречено *Добревци*, което съществува и днесъ въ Еленска околия. Единъ отъ Добревитѣ синове на старини се преселилъ съ челядта си въ Елена. Отъ този Добревъ родъ произлѣзли родоветѣ на *Иосифъ Брадата*, на *Кисювци* и *Бакаловци* въ Елена¹⁾. Отъ сжщия родъ потомъкъ *Манолъ* се преселилъ въ Златарица. Отъ последния по късно излѣзълъ *Цоню* (Стоянъ), който се преселилъ, като пастиръ, въ Церова Кория. Отъ Цоню излѣзълъ *Радко*, а отъ него — *Пано*. Последниятъ ималъ трима синове: *Радко*, *Стоянъ* и *Добри*. Пано се замогналъ и съ цѣлото си семейство ходилъ на поклонение въ Иерусалимъ. Поради това всички въ челядта били наричани „хаджии“. Тримата братя проявили голѣма сръчностъ въ търговия и обществена служба, та добили име и почитъ презъ XIX столѣтие. Отъ тѣхъ х. *Стоянъ* билъ избранъ за народенъ представителъ въ учредит. народно събрание въ Търново и за членъ въ делегацията, която ходила въ Русия съ две цели: 1) да благодари на царя за освобождението и 2) да съобщи за избора на Князь Александра Батембергъ. Отъ сжщия родъ *Хаджи Добри* достигналъ да бже избранъ за председател на окръжния съветъ въ Търново. А архимандритъ *Стефанъ Радковъ*, пакъ отъ сжщия родъ, се издигналъ като важна обществена личностъ въ Търново. Той замѣствалъ митрополита въ Търново и починалъ игуменъ въ Кжпиновския манастиръ презъ 1908 г.

Така, търновската фамилия *Каредобри* се завръща, въ лицето на архимандрита *Стефанъ Радковъ*, въ Търново, следъ като направила голѣмъ кръгъ въ Балкана отъ 13 поколѣния въ продължение на 400 год. (1491 — 1908 г.).

Отъ Иванъ Бакаловъ синъ Минчо се разказва, че въ дома му имало старъ саханъ съ надписъ 1700 г. отъ *Кара Добревия* родъ.

¹⁾ Спомени и бележки на Ив. П. Церовъ, кн. I, Варна 1921, стр. 86,